

Kapitola 4.

JAK SI SVĚTÝLKO A FOUS PROŠOUPALI NA KALHOTÁCH FLEK

NAHOŘE NAD ŘIMBABOU byla zima, havíři si vyprávěli o závějích sněhu, ledu a klouzačkách, Světýlko a Fous je mlčky poslouchali a trochu se jim stýskalo po bílé kráse zimy. Tak rádi by se projeli na saních, ale u nich dole, v podzemí, nebyla ani vločka sněhu, ani střípek ledové plošky.

Jak to jen havíř Kordule vyprávěl? Kluci si na kopci udělají klouzačku, ledovku, a vozí se po ní dolů, dokud není tma a dokud je maminka nezavolá k večeři. Kdyby tak šla udělat klouzačka i tady dole. Ale co byli permoníci naživu, nikdy o něčem takovém neslyšeli.

Nejvíc na klouzačku a na sníh myslel Světýlko. Když večer usnul, zdálo se mu, jak uhání po sněhové klouzačce do hlubokého údolí. Lidé na svahu volali: „Pozor, uhněte z cesty, teď jede permoník Světýlko!“ Všichni uskakovali stranou, ba i stromy v dlouhých bílých kabátech odbíhaly pryč.

Fous o tom věděl a přemýšlel, jak by udělal Světýlkovi radost. Brzy ráno se potichu vykradl ven, aby Světýlka nezbudil, a pak už se rozběhl rovnou nahoru ke Kateřině do obchodu.

„Kateřino, prosil bych deset hodně klouzavých mýdel,“ a pak dodal, „budeme mít zítra velké prádlo.“

Kateřina se usmála: „Najdu, Fousi, ta nejvoňavější, budete se Světýlkem jako dvě panenky.“

Nedaleko od místa, kde měli permoníci svoje obydlí, byla krátká, ale hodně strmá rokлина, kde se říkalo Na svážné. I permoníci, pokud tudy procházeli, museli opatrně slézat po žebříku.

Fous sem přitáhl dlouhý otesaný kmen, namydlič ho dobře mýdlem a ještě navrch polil vědrem vody. Potom vylezl po žebříku nahoru a jenom na zkoušku lehce stoupl na okraj svojí mýdlové dráhy. V tu ránu mu podjely nohy a Fous letěl dolů po klouzačce jako namydlený blesk.

To byla rychlost! Nohama se pevně držel, ale než bys řekl švec, už byl dole a kutálel se ještě v kotrmelcích dopředu. Tak tak, že si nenatloukl hlavu při těch kotrmelcích, ale měl radost z toho, co sám vymyslel.

Druhý den, hned jak se Světýlko ráno probudil, poznal, že Fous před ním něco tají. Pořád žadonil: „Světýlko, pojd' se podívat Na svážnou, objevil jsem tam na stěnách úžasné krystaly jasnorudku. Už dávno jsme tak bohatou stříbrnou rudu neviděli...“

„Na svážné? Tam ale nikdy stříbrná ruda nebyla. Nanejvýš krychličky leštěnce, ale jasnorudek? To bych se moc divil,“ kroutil Světýlko hlavou.

Co měl ale dělat, když Fous nepřestával naléhat. Hned po snídani vyrazili permoníci Na svážnou. „Jdi napřed,“ dával okatě Fous přednost Světýlkovi, když byli na místě.

Světýlko natáhl nohu a v ten okamžik se pod ním otevřela země. Letěl po klouzačce dolů do tmy. Všechno se kolem něj jenom mihlo, jako by seděl na rychlodráze, a už byl dole.

Přistál na zemi stočený do klubíčka a nechápavě se rozhlížel. Nevěděl, jestli se má zlobit, nebo smát, nevěděl nic.

Odehnal od očí mýdlové bublinky a pak ukázal svoje bílé zuby. „Víš, že se mi to líbí, Fousi? Pojedeme znova!“

A tak oba permoníci zase vylezli nahoru a dolů sjížděli po klouzačce. Bylo už skoro k obědu, když se Světýlko a Fous vraceli od klouzačky Na svážné. Světýlkovi zářily oči, když vyprávěl, jak by se klouzačka dala prodloužit až ke křížku.

„Světýlko,“ skočil mu do řeči udiveně Fous, „vždyť ty máš vzadu na kalhotách dočista prošoupaný flek!“

„Ty na tom, Fousi, nejsi o nic líp,“ smál se Světýlko, když ve světle kahanu prohlížel Fousovi jeho havířské kalhoty.

jasnorudek neboli proustit